

Bygðarhúsið liðugt um ársskiftið

Til tess at fáa bygðarhúsið liðugt, hefur Fuglafjarðar Býráð gloppað kommunukassan. Byggingin, ið ætlandi skuldi endað í einum spildurnýggjum og skuldarleysum bygðarhúsi, hefur higartil kostað kommununi knappar 400.000 krónur. Gongst sum ætlað, letur húsið upp við árslok

HÖGNI MOHR

Bygðarhúsið í Fuglafirði hefur eitt longri tíðarskeið staðið í hálvum gekki. Upprunaliga var talan um ein stórætlaðan dreym um eitt spildurnýtt bygðarhús, ið skuldi standa liðugt skuldarleyst. Dreymurin gekk næstan út; húsið varð innilokað, men nú væntaði peningur í til liðugtgerð og innbúgv. Skuldi húsið nakran-

tíð takast í nýtslu, var neyðugt við nokrum hundrað tusund krónum.

Týðningarmikil ætlan

Tey, ið ráða fyri þorgum í Fuglafjarðar Kommunu, halda hesa ætlan vera so mikilið týðningarmikla fyri felagslívið í bygðini, at tey, umframt at lata grundstykk-ið til ætlanina á sinni, nú hava gloppað kommunukassan. Í fjør lat Fugla-

Brotamyndina á veggnum omaneftir eigur listamaðurin og lærarin, Frits Johannesen. Undir hansara konu vegleiðing eru mongu marglittu smásteinarnir lagdir á elementvirknum við Gjógv. Á veggnum omanfyri er ein sálmastubbi, ella nótarad, gjørt á sama hátt. Bygðarhúsið hefur staðið longi í gerð, men tað sigst, at hetta ikki er orsökini til, at tónaraðið er tikið úr gomlum Kingosálmi. Mynd: Jens Kristian Vang

Heilsan til Vesturstovu 28. juni 1999

Lag: Jólaklokkur aftur ringja

Hittast vit aftur á merkisdegi, fagnaðarkvøðu bera glað. Nú vit kenna fragd og gleði. Fegin rista tað á blað.

Vesturstova, eldrabýli, fjálga fer um ellisár. Veita móðum hondum hvílu, tá ið gránað eru háar.

Fuglasongur glaður ljóðar. Gleð teg við, tað biði eg. Hoyr, hann fagnarboð tær bjóðar. Hoyr, ja hoyr, hann frøðir seg.

Enn eg bjartan brandin kenni; tann, sum fedrar kveiktu mær. Ristu kross á bróst og enni. Gjøgnum lívið væl tað bar.

Tit, sum bóru dagsins byrðu: Væl vit unna tykkum ró. Takka eiga vit nú fyri. Fyridømi vóru góð.

Signaðar tær hendur verði, sum her lætta skulu trongd. Hjartans tókk eg tykkum beri. – Elli, tað er lívsins gongd.

Lati, Gud, Sín frið og hugna, altíð kennast her í høll. Tá er vist, at tað skal muna, til at gleða okkum øll.

Gævi, at tit her væl trívast, og tit kenna tykkum væl. Aftur tá tit væl upplífast; elli ikki tyngja skal.

Tá ið vesturskinið glitrar, kennist hvíldarstundin nær. Hjarta tá í barni titrar. – Sóisetur eg ynski tær.

Öberst Eliassen

fjarðar Kommuna 125.000 krónur í stuðli til ætlanina, og í ár eru 250.000 krónur latnar.

Økið friðkast

Væntandi lata dyrnar á

bygðarhúsinum upp um árs-skiftið. Borgarstjórin í Fuglafirði, Hallbjörg Hansen sigur, at fer fjórðings-milliónin, játtað er seinast, ikki at røkkað, er hon hugað at veita bygðarhúsinum

tann stuðul, ið væntar í. Hon vónar tó, at peningastovnarnir á staðnum fara at vísa ætlanini vælild, so alt ikki fer at liggja á kommunalu herðunum.

Kommunan ætlar sær at

bera so í bandi, at økið kring húsið verður friðka komandi ár.

Lekidómur í Varmakeldu

HÖGNI MOHR

Fyri 40 árum síðani, fór Hans Jákup Hansen út á Varmakeldu. Hetta var náttina millum 3. og 4. juli. Eitt tómt lummaglas hevði hann við sær.

Orsökini til hesa síðlu

vitjan var knapplig sjúka í familjuni. Góða viku hevði dótturin ligið við fepri, og Hans Jacob visti, at teir gomlu søgdu lekidóm vera í varmakelduvatninum.

Hans Jacob Hansen hevði ongantið verið serliga visur í, at hetta var rætt. Kortini

fylti hann lummaglasid við tí flógva kelduvatninum.

Ongin visti, hvat ið dóttirini bagdi, men heimaftur-komin purraði hann ta illa fyrirkomnu dóttirina út, og bað hana leska sær á av hesum varmakelduvatni, tí lekidómur var í tí.

Gentan drakk, og um tað var vatnið, ella óspilta barnatrúgv hennara, ið gjørdi munin, stendur enn ósvarað. Men morguni eftir spældi hon úti aftur við hinum børnunum; púra frísk...

Eitt lummglass av vatni úr Varmakeldu gróddi kanska dóttur Hans Jacob Hansen fyri 40 árum síðani.

Modelmynd: Jens Kristian Vang